

Az új Egyes Markoló igen vacakul érezte magát. Szeretett volna beszélgetni kicsit a markolólánnyal, de az bánatában elhajtott valahová. Egyes Markolónak még akkor is a kislány járt a fejében, amikor Vilmostal házépítésbe kezdtek. Szépen kiásták a ház alapját, kiöntötték kavicssal, majd könnyedén felhúzták a falakat is. A ház tetejét azonban, egy hatalmas követ, Egyes Markoló nem tudta egyedül a falakra helyezni. Bobcat és Buldózer Boldizsár túl alacsonyak voltak ahhoz, hogy segítsenek, Dömpér Dömötörnek pedig még lapátja sem volt.

– Talán Kettes Markoló segíthetne – vetette fel reménykedve Egyes Markoló.

– Igen, de vajon merre kóboroghat? – kérdezte Vilmos bosszúsán. – Az előbb még itt láttam valahol.

Tűvé tették érte az udvart, de nem találták sehol. Szerencsére Egyes Markolónak eszébe jutott, hogy minden markoló mély nyomot hagy a talajon, melyet egyszerű követni. Elindultak hát Kettes Markoló barázdáinak a nyomában, a nyomok pedig elvezették őket a csellengő munkagéphez. Ott gubbasztott szegény a közeli folyópart egyik fűzfája alatt, és éppen azon tanakodott, milyen messzire kell kóborolnia, ha világgá akar menni. Nagyon a szívére vette, hogy már nem őt hívják Egyes Markolónak.